

Jednou takhle po ránu,

točím klikou lanovky, když jsem předtím posnídal kousek teplé země .... zpívá se v jedné z písní z produkce Š+G.

Bylo to po ránu, pravda, netočil jsem klikou lanovky, ale šel do práce. Posnídal jsem, to jo, ovšem chleba. Svými větvemi jasan mě nezdravila, zato jsem zaregistroval mezi panelákem a garážemi – zajíce! Pekného, ušatého, poklidně hopkajícího. Pod topoly a lípami. Nedaleko borovic. Sto metrů od velice rušné křižovatky okresního města Hodonína. V 5:45.

Tak nevím, enviromentalisti, udržitelní rozvojistí a jiní isti by měli asi radost. O to větší, že takhle po ránu jsem toho ušáka potkal už dvakrát. Byl zdravý, žádná tularemie. Ono je fakt, že tráva tam nevypadá vůbec špatně. Zvláště pak v letošním anglickém létě.

To drancování přírody je hrozné.

Na chatě na nás veverka hledí s podezřením, mnohdy ortáveně brumlající, ježek se k nám k ohni přikutálel na dva metry a ušáci mají na pozemku svá místa. Ptáčkové se nejvíce vyřádí na posečené trávě. Zlatohlávci sem tam probzučí kolem, brouků nosorožků jsme u chaty měli několik, roháče nepočítám. Luční kobylka odskakující od nohy někdy dokáže vylekat... Víte, kdy bývalo nejvíc cvrčků, velkých zelených lučních kobylek a šneků? Tehdy, když se každé jaro pozemky vypalovaly! Což je ovšem dneska hřích skoro stejný jako když nejste multikulti nebo když jste dříve nesouhlasili se vstupem vojsk. Nejlepší tráva nám roste tam, kde vyléváme vodu z nádobí. S Jarem.

Můj známý se živí projektováním důlních velkostrojů do povrchových dolů. Nejen na Chomutovsku. Když vykládal, jak vytěžené plochy rychle zarůstají a že jim mezi běžícími dopravníky s uhlím přeskakují srnky či daňci, jen jsem valil oči. Jo, jo, ta devastace je hozná. Hovno!

Dvakrát ročně musím popraskané betonové plochy kolem chaty stříkat proti zarůstání travou - a schody proti mechu. Nechceme si zlámat nohy. Ano – udržitelný rozvoj je opravdu důležitý – za dva roky by to příroda pohltila.

Byl jsem asi rok po tom „hrozném polomu“ v Tatrách. Byly krásné, protože byly vidět. Mezi padlými smrky vyrážely mladé ... břízy.

Na Šumavě vyhraje příroda. Kusadly kůrovce. Vzroste les smíšený. Nebude to hned. Ale bude. Ať se jedni nebo druzí ochránci třeba rozkrájí.

Bobři sežerou lednickou památku Unesco. A bude klid. Příroda si opět poradí. Aj s bobrama.

Vázení zelení, vázení enviro, vázení udržitelní rozvojistí a národní parkisti celého státu – polibte mi prdel! Jděte, kupte si každý kus lesa, pole louky lán a starejte se o své. A ve volných chvílích si do toho kecejte navzájem. Nebo se učte dějepis. Chvála bohu, že jste se objevili až ve dvacátém století!

A řepku olejku si strčte – víte kam.
Natí ven!

... jo a kousek od berňáku jsem cestou na poštu na chodníku zakopl o šneka.

2.8.2011